

Takarodó

Ugy-e, ha néha fölrivall
az esti kürt az éjben
és zengve száll a tiszta dal,
mint egykor réges-régen:
hát fölfigyeltek rá ti is,
mert igaz ez az ének:
„Baka, baka, vidám baka...“
be' gyönyörű az élet!

Hol vagytok már ti cimborák,
kiszolgált vén sasok,
bundások, kölyök-regruták,
hahó, kurjantsatok!
Hisz vért pezsdít e harsogás,
hallom, hogy döngve léptek:
„Baka, baka, kemény baka...“
a szívem int felétek.

Ugy, ugy! Kivág az ifju láb,
hogy zug a föld, a kő,
s kitarja apró ablakát
a régi szerető.
A keszkenője sirva int,
hát zengjen most az ének:
„Baka, baka, hetyke baka...“
még ma piros az élet.

S míg egyre szól a trombita,
óh, messze, messze látok:
sapkánkon színes pántlika
és százszorszép virágok,
de szívünkön és ajkunkon
már vért buggyant az ének:
„Baka, baka, véres baka...“
hát bucsuzik az élet?

És látlak fekvé, cimborám,
az idegen fenyéren,
idegen pázsit bársonyán,
és messze erdőszélen.
Hallgass, hát kürt, némulj el kürt.
Minek már ez az ének?
„Baka, baka, vitéz baka...“
nincsenek már legények!

Vagy zendülj mégis trombita,
de halkán, szép gügyögve,
hangod talán elhangzik a
a - sok távoli göröngyre.
Bugj ott fölöttük altatón
mélázó esti ének:
„Baka, baka, fáradt baka...“
be' sok szív porlad véled.

Most fölszárnyal s „lefúj“ a dal
s kizeng az éjtszakába,
de bennem egyre cseng, rivall,
s nem némul mindhiába:
harsogj is hát rejtelmes kürt,
amíg a földön élek:
„Baka, baka, magyar baka...“
örök dicsőség néked!

Gyula diák.